

[Pelle Voigt]

Jeg har forstået først af nogle halvkvædede viser og siden af den forklaring, udenrigsministeren ganske redeligt gav i diskussionen i går, at vi her taler om et NATO-projekt, omend skønt ordet NATO slet ikke forekommer i beslutningsforslagets tekst. Vi har altså her et ønske fra NATO om som entreprenør at komme ud at spille en rolle for FN, at komme ud at deltage i det, som hr. Glønborg i sit indlæg i går omtalte som »en redningsaktion«, og som hr. Glønborg sammenlignede med de heroiske redningsaktioner, vi kender fra den stormomstuste jyske vestkyst.

Men halter sammenligningen ikke derved, at de folk, som skal hjælpes, faktisk helst ser hjælpen langt væk? At man i dag fra Dansk Flygtningehjælps side oven i købet siger, at dette projekt vil mindske nødhjælpskonvojernes sikkerhed? Det gør tilsyneladende intet som helst indtryk på flertallet her. Man har tilsyneladende sat sig i hovedet, at militære løsninger på dette problem er det eneste saliggørende.

Vi er i SF enige med nødhjælpsorganisationerne. Vi ønsker ikke, at nødhjælp og nødhjælpsorganisationerne udsættes for den fare, som en aktion af denne art kan indebære. Vi frygter også for, hvad der kan ske med FN-styrkerne, hvis de involveres i skyderier, i provokationer, hvis de bliver angrebet og må besvare ild fra uidentificerede fjender, og hvis styrkerne lider tab. Jeg tænker her ikke bare på de menneskelige tab, styrkerne kan komme til at lide, jeg tænker også på det politiske prestigetab, det vil være for FN at besvare den slags angreb. For er det ikke nærliggende at antage, at FN kun kan besvare den slags angreb på én måde, nemlig ved at sende flere og mere velbevæbnede tropper ind i en situation, hvor man ikke klart ved, hvem fjenden er, hvor man ikke klart kender omfanget af den militære opgave, der skal løses, hvor vi derved har skabt en i praksis uløselig situation, der kun kan eskalere til det værre? Jeg synes, den fare i høj grad består.

Det er ikke sikkert, det automatisk går på den måde, men jeg føler mig foruroliget over, at ingen af de partier, der støtter dette beslutningsforslag, har taget stilling til de risici og til den mulighed, som ligger her. Jeg føler mig foruroliget over, at ingen af de partier, som står bag dette beslutningsforslag, har overvejet,

hvad en sådan situation vil kunne komme til at betyde for FN's fredsbevarende styrker i det tidligere Jugoslavien, hvilken betydning det f.eks. konkret vil få for de danske fredsbevarende styrker i Kroatien, hvis FN indlader sig i ildkampe med kroatiske, serbiske, muslimske og andre grupper i Bosnien-Herzegovina.

I de offentlige ytringer, udenrigsministeren er kommet med som en art svar på de spørgsmål, vi har stillet fra SF's side, har udenrigsministeren givet udtryk for, at man jo ikke kan vide, hvad der vil ske i fremtiden, og at danskerne er sådan nogle sjove folk, der har den besynderlige idé, at inden de foretager sig noget, vil de kende alle konsekvenserne af deres handlinger. Det kan godt være, at vi danskere er sådan, men helt så slemt synes jeg nu ikke det er. Jeg synes, det er rimeligt, at man, før man beslutter sig for at støtte en militær aktion og indsatte tropper, har gjort sig de konkrete overvejelser over, hvad man vil gøre, når forskellige situationer opstår, og hvis der opstår den øgede spænding og den fare for nødhjælpskonvojerne, som f.eks. nødhjælpsorganisationerne helt entydigt peger på kan opstå.

Jeg synes også, det er foruroligende og foruroligende, at partierne bag dette forslag ikke har set på alternative muligheder for at sikre nødhjælpen og ikke i tide seriøst har drøftet de forslag, der har været fremme i så henseende. Fra SF's side har vi for lang tid siden rejst det alternative forslag, at man internationalt forsøgte at sikre nødhjælpsforsyningerne gennem en luftbro, som ville have to muligheder: dels det, at man kunne flyve yderligere mængder af nødhjælp ind, dels det, at man i uvejsomme og utilgængelige områder ville kunne nedkaste nødhjælp. Men vi har ikke fået nogen ordentlige svar på, hvorfor man ikke kan gribe aktionerne an på denne måde.

Af en eller anden grund synes det at være ideen om en landstyrke, der har taget over i tankegangen hos de partier, der står bag beslutningsforslaget. I den hårde vinter, der nærmer sig, foretrækker man i et uvejsomt terren fortsat ensidigt at satse på en indsats over land. Vi mener, at den eksisterende luftbro kunne udbygges meget, meget betydeligt, og at det ville være en sikrere måde at få nødhjælpen frem på – en sikrere måde også i den forstand, at det ikke indebærer de samme farer for en militær eskalation som det forslag, vi har at gøre med her.